

fortjener. Der vil ikke deri ligge nogen Underkjendelse af nogen Dom. Det kan være i Følge de Dplysninger, som ere fremkomne, at det maa anses for notorisk, at den Paagjældende har været uskyldig, men naturligvis, det kan tænkes, at Meningerne om, hvorvidt den Paagjældende har været uskyldig dømt og straffet, ere delte. Det kan være, at den Paagjældende siger: efter at de og de Ting ere fremkomne, antager jeg, at Enhver — ogsaa Justitsministeren — vil erkjende, at jeg er dømt uskyldig og straffet uretfærdigt, og at han altsaa vil staffe mig Erstatning for den Tort og Vidselse, jeg har været underkastet; men at saa Justitsministeren siger: det tør jeg ikke betragte som afgjort; det tør jeg ikke gaa ud fra, før du faar en Dom derved; i saa Tilfælde maa den Paagjældende naturligvis søge Domstolene. Her møder nu imidlertid to forskjellige Tilfælde: enten kan han være dømt og straffet efter en underordnet Rets Dom; saa kan Sagen klares ved, at Dommen appelleres til den høiere Ret, saaledes at altsaa den høiere Ret afgjør, hvorvidt han tidligere har været dømt med Rette eller ikke. Men som sagt, denne Prøvelse kan ikke henlægges efter den Paagjældendes Valg til Underretten i første Instants, hvor mulig Fængslingen har fundet Sted. Det kan ogsaa tænkes, at han er dømt ved endelig Dom, ved høieste Ret, hvad enten han er Straffet eller ikke, saa har det sine store Vanskeligheder, som jeg nu ikke skal komme nærmere ind paa at omtale; men saa meget er klart, at i saa Tilfælde kan der heller ikke være Tale om at henføre Vedkommende til at gaa til Underretten paa det Sted, hvor Fængslingen har fundet Sted, eller til Overretten — det er umuligt. Derfor man gaar ud fra, at der i den Prøvelse, som der vil blive Spørgsmaal om, naar Sagen appelleres til høiere Domstol, eller Sagen paany foretages ved Høiesteret, hvis det er en uretfærdig Høiesteretsdom, der er Tale om — jeg siger, at hvis man gaar ud fra, at under denne selv samme Sag kan tillige blive afgjort, om den Paagjældende skal have Erstatning; jeg veed ikke, om man er gaaet ud derfra, men hvis man er gaaet ud fra, at ved den Prøvelse skal det afgjøres, om den tidligere Dom har været uretfærdig eller ikke, og dermed Erstatningspørgmaalet skal henføres til særlig Sag — saa behøve

vi ikke at have nogen aparte Procesregel for dette, det følger de almindelige Regler, saa maa saadan en Sag naturligvis anlægges ved vedkommende Underret i første Instants, og der er i saa Tilfælde ikke fjærneste Grund til at gaa til Overretten, den Ret, der er overordnet den Underdommer, som har forhørt, fængslet og paakjendt Sagen. Naar Udvalget har foreslaaet, at den Paagjældende skal gaa til Overretten i Stedet for til Underretten, saa er det naturligvis, fordi man har ment, der kunde være Tilfælde, hvor Paagjældende med Føie kunde frygte, at den Forhørsdommer, som har dekretet Fængslingen, er noget hildet i sin Betragtning, men det kan der ikke være Tale om i den Slags Erstatningsager, jeg taler om. Der skal ikke være noget til Hinder for, at Sagen henføres til Underretten, det skal ikke være Retten i Stagen, hvis Sagen er behandlet der, thi det vilde være til liden Fornøielse og Vaade for alle Parter; man skal naturligvis følge de almindelige Regler om Væretning; og vil den Paagjældende have Erstatning af Statskassen, saa maa han søge Statskassen paa det Sted, hvor Statskassen naturligen skal søges. Der er i denne § 3, hvor til man har henvist, kun 2 Bestemmelser, som der efter min Mening kan være nogen Mening i at henføre til her i § 5. Det ene Punkt er det sidste Stykke, hvor der siges, at Sagen kan appelleres uden Hensyn til summa appellabilis, men jeg maa tillade mig at mene, at det er temmelig ligegyldigt, om man sætter en saadan Bestemmelse ind for disse Erstatningspørgsmaal eller ikke; thi jeg kan vanskeligt tænke mig, at Tilfælde, hvor der kunde være Tale om Erstatning for usforstyldt Domsældelse, Straflidelsen ikke skulde have en saadan Størrelse, at den ikke skulde have summa appellabilis. Og det andet Punkt er dette, at Sagen for begge Parter er beneficeret. Dette tror jeg heller ikke har videre praktisk Betydning; thi jeg kan ikke godt tænke mig, at en Justitsminister eller Øvrighed vil negte en Mand, som er uskyldig behandlet, at faae beneficium paupertatis, naar han mangler Midler til at føre Sagen, og faar han Erstatning tilkjendt, vil han naturligvis ogsaa faae Erstatning for de Omkostninger, han har haft i Anledning af Sagen. Men vil man anse det for nødvendigt eller hensigtsmæssigt at llaa fast, at den Paagjældende ogsaa i Sa-